

LA CONTRACRÒNICA
PEP RIERA

El risc i la veritat

Els bons sentiments són un mal material per a l'art. El Barça —un club sempre sensible a les emocions i amb la lucidesa suficient per adonar-se que fins ahir tot era massa bonic per ser veritat— no para de subministrar arguments per fer bona literatura. És una tendència llargament interioritzada, i que sempre aflora en els moments més oportuns. Com ahir. El problema en aquest cas és que el Barça, que se sàpiga, no aspira a cap premi literari. Fora que hi hagi hagut algun canvi de criteri en les directrius del club, cosa de la qual tampoc no hi ha constància. De fet, només es poden canviar les coses ja existents, i les directrius, en el club blaugrana, brillen per la seva absència. El Barça d'ahir a Vallecas va ser, una vegada més, la indefinició feta equip, la prova palpable que la casualitat no és una bona base per a cap projecte. A base de repetir la mateixa retòrica, el Barça està fent mèrits per endur-se el premi Nobel a les falses expectatives.

Mai un paisatge tan idíl·lic no havia estat tan menyspreat: dos partits seguits guanyats, tothom donant-te ànims, visita al camp del cuer, desenes de milers de persones disposades a deixar-se seduir, el líder que el dia abans ensopega i només empata a Màlaga. És com poder ser Brad Pitt per un dia i que, en lloc d'anar-te'n a lligar desenfrenadament, et quedis tancat a casa mirant anuncis de televenda, i a sobre acabis comprant un d'aquests aparells inútils per rebaixar panxa. El problema no és no ser Brad Pitt. El problema és que la més lletja de primera divisió et prengui pel pallaso Fofó que dona nom al carrer on hi ha el camp de Vallecas. La gent blaugrana només esperava una feina ben feta, una victòria lògica, una actuació en conseqüència. Esperava, només, no ser defraudada. Ni tan sols ningú exigia un compromís estètic. Només demanava un bon resultat i qui més qui menys estava resignat a deixar per més endavant les apetències de més alta volada. Però el Barça de Rexach dona per això; per apuntar tendències, per aprofitar alguna circumstància, per crear alguna expectativa. Però és incapaç d'adquirir cap compromís. Fins i tot el més primari en el món del futbol: el resultat. La frase de Rexach en la roda de premsa de dissabte era una invitació al desastre: «Espero que no ens donin una clatellot.» Aquesta era, ni més ni menys, la més alta aspiració de l'home que dirigeix l'equip.

Amb aquest esperit va sortir ahir l'equip al camp

Rivaldo intenta driblar el jugador del Rayo Jordi Ferron. / EFE

del cuer. Amb tot i amb tothom a favor, i amb tan altes pretensions. Com més simpaties convoca, més impertinència desprèn. El Rayo en va fer prou amb dues nocions clares: tapar les bandes per impedir les penetracions de Puyol i Sergi i no deixar respirar Xavi. I el Barça va quedar desarmat i sense capacitat de reacció, ni tan sols després del regal d'Etxeberria a Xavi perquè marqués el gol de l'empat. La capacitat de reacció en el Barça es diu, pam més pam menys, Rivaldo. Ahir, el brasiler va jugar més que mai per ell i, en tot cas, per una bandera brasilera que onjava en un balcó d'un dels edificis d'habitatges que donen al camp de Vallecas. Un camp que ja abans del partit ens van fer saber que era massa petit perquè hi cabés gaire futbol. Aquesta va ser la més convincent de les explicacions. La resta és negar les evidències. Intentar trobar explicacions té el risc de topar-se amb alguna veritat. El Barça actual experimenta, canvia sobre la marxa, intenta adaptar-se a les circumstàncies, però no es pregunta el perquè de les coses. Sap com vol que siguin les coses, sap el que no ha de passar, sap què ha d'imitar i de què ha de fugir, però no té consciència dels motius dels seus actes. Com un desarrelat sense identitat coneguda. L'única veritat que se li coneix fins ara.

Pep Riera. Director adjunt d'El 9

Guanyi diners i rendabilitzi les seves inversions amb

JUGAR ACTUALMENT A LES QUINIELES
ÉS UNA INVERSIÓ RENDIBLE

2.300 MILIONS DE PESSETES ACONSEGUTS EN
PREMIS EN ELS ÚLTIMS ANYS ENS AVALEN.

- 23 Anys ininterromputs en primera línia ens consoliden com una de les millors i més antigues de les penyes quiniel·listes d'Espanya.
- Estudiant any darrere any fórmules diverses, hem aconseguit dissenyar una revolucionària i excepcional combinació, composta amb més de 400.000 apostes setmanals que cobreixen de 7 a 10 variants amb 14 o 15 TRIPLES amb què aconseguim premis realment importants.
- Podem arribar a superar un 500% de beneficis.
- La participació mínima és de 3005,06 € (500.000 ptes) per jugar cicles de 10 jornades, a raó de 300,51 € (50.000 ptes) setmanals (els premis es pagaran amb euros, lliures d'impostos en tractar-se de Loteries de l'Estat).
- A la Primitiva, possiblement jugarem només alguns sorteigs que hi hagi un pot superior a mil milions de pessetes.
- Tots els penyistes reben la participació detallada amb antelació a la celebració de cada jornada.

INFORMES: Sr. FÉRRIZ
Tel. 93 418 22 27

Adreça: C/ Veciana, 22
08023 - BARCELONA

TELE 5 pág.731
TELEMADRID pág.414
TVE-1 pág.208

TELÉTEXT

ANTENA 3 pág.151
TV3 pág.566

Uneixis a una de les millors Penyes d'Espanya i
disfrutis de l'esport rei guanyant diners